

Arrest

nr. 212 613 van 21 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2018.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een

andere lidstaat van de E.U.” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van het (oude) artikel 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat als volgt bepaalde:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“§3

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Een verzoek tot internationale bescherming van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, wordt niet in overweging genomen, thans niet-ontvankelijk verklaard, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker de vluchtelingenstatus verkreeg in Italië en dat hij geen gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van algemene overwegingen en het uiten van blote beweringen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een algemeen betoog dat Italië zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet is nagekomen. Dergelijke algemene verwijzing volstaat allerm minst. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De verwijzing van verzoeker naar het M.S.S.-arrest van het EHRM is te dezen niet dienstig daar dit arrest betrekking heeft op de opvangomstandigheden van asielzoekers in Griekenland, terwijl verzoeker in Italië reeds de vluchtelingenstatus geniet. Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot het aan zijn vluchtelingenstatus verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan zijn eigen verklaringen waarin duidelijk naar voren komt dat hij enkel een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend om zich te herenigen met zijn familie. Zijn echtgenote werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in België en zijn kinderen hebben eveneens een verblijfsvergunning in België. De Raad wijst er op dat verzoeker, om samen met zijn familie in België te verblijven, zich dient te wenden tot de geëigende procedure.

In de mate verzoeker zich beroept op het “principe van eenheid van gezin” daar zijn echtgenote en kinderen in België de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegekend gekregen, wijst de Raad er op dat verzoeker omwille van de door hem aangevoerde problemen reeds de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië. Dienvolgens kan het principe van eenheid van familie niet dienstig door verzoeker worden ingeroepen teneinde in zijn hoofde een erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming in België te bekomen.

Het invoeren het “het hoger belang van het kind” kan te dezen evenmin ernstig worden aangevoerd. De kinderen van verzoeker hebben, samen met hun moeder, reeds een verblijfsvergunning in België en zijn geen betrokken partij in onderhavige procedure. Nogmaals, verzoeker dient zich, om samen met zijn familie in België te verblijven, te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

3. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 september 2018, voert verzoekende partij aan dat de situatie voor asielzoekers in Italië zeer precair is en om die reden er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM. Zij wijst er ook op dat haar partner en kind in België verblijven en hier een statuut hebben gekregen. Voorts wijst verzoekende partij erop dat ook niet werd nagegaan of zij al dan niet terug kan keren naar Italië, en of zij daar nog een verblijfstitel heeft.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot

het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij evenwel concreet ingaat op en concrete en valabele opmerkingen formuleert die vermogen een ander licht te werpen op de in de beschikking van 17 september 2018 opgenomen grond.

4.2.1. Betreffende verzoekende partij haar verwijzing naar de situatie van asielzoekers in Italië, wijst de Raad er op dat de situatie van personen die internationale bescherming verzoeken in Italië niet kan worden vergeleken/gelijkgesteld met de concrete persoonlijke situatie van verzoekende partij, gelet op het feit dat verzoekende partij in Italië op 3 februari 2014 de vluchtelingenstatus heeft verkregen.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht *“benadrukt dat uw situatie van erkend vluchteling grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. U geniet als erkend vluchteling binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw Vluchtelingenstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de Vluchtelingenstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de Vluchtelingenstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de Vluchtelingenstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.”* (eigen onderlijning).

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Evenmin ontkracht of weerlegt zij de grond in de beschikking waar in dit verband wordt opgemerkt dat *“Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een algemeen betoog dat Italië zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet is nagekomen. Dergelijke algemene verwijzing volstaat allerm minst. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De verwijzing van verzoeker naar het M.S.S.-arrest van het EHRM is te dezen niet dienstig daar dit arrest betrekking heeft op de opvangomstandigheden van asielzoekers in Griekenland, terwijl verzoeker in Italië reeds de vluchtelingenstatus geniet. Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot het aan zijn vluchtelingenstatus verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.”*

Uit de door verzoekende partij voorgelegde Italiaanse verblijfsdocumenten blijkt dat deze nog tot 11 februari 2019 geldig zijn. Uit niets blijkt en verzoekende partij, die in Italië de vluchtelingenstatus geniet, toont niet aan dat deze, mits eventuele vereiste administratieve formaliteiten, niet verlengbaar zouden zijn. Evenmin maakt zij *in concreto* aannemelijk dat zij niet terug zou kunnen keren naar Italië.

Uit niets blijkt aldus dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om zich terug te begeven naar en zich toegang te verschaffen tot Italië, rekening houdende met haar aldaar verkregen vluchtelingenstatus en haar op heden geldige verblijfsdocumenten.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat zij, die internationale bescherming geniet in Italië, hiertoe geen toegang zou krijgen of gebruik van zou kunnen maken.

4.2.2. In zoverre verzoekende partij op zitting er opnieuw op wijst dat haar partner en kind in België verblijven en hier een statuut hebben gekregen, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt opgemerkt:

“Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan zijn eigen verklaringen waarin duidelijk naar voren komt dat hij enkel een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend om zich te herenigen met zijn familie. Zijn echtgenote werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in België en zijn kinderen hebben eveneens een verblijfsvergunning in België. De Raad wijst er op dat verzoeker, om samen met zijn familie in België te verblijven, zich dient te wenden tot de geëigende procedure.

In de mate verzoeker zich beroept op het “principe van eenheid van gezin” daar zijn echtgenote en kinderen in België de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegekend gekregen, wijst de Raad er op dat verzoeker omwille van de door hem aangevoerde problemen reeds de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië. Dienvolgens kan het principe van eenheid van familie niet dienstig door verzoeker worden ingeroepen teneinde in zijn hoofde een erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming in België te bekomen.

Het invoeren het “het hoger belang van het kind” kan te dezen evenmin ernstig worden aangevoerd. De kinderen van verzoeker hebben, samen met hun moeder, reeds een verblijfsvergunning in België en zijn geen betrokken partij in onderhavige procedure. Nogmaals, verzoeker dient zich, om samen met zijn familie in België te verblijven, te wenden tot de daartoe geëigende procedure.”

Verzoekende partij gaat hier niet in het minst op in. Ze brengt geen valabele argumenten bij die deze en de overige in de beschikking opgenomen gronden in een ander daglicht plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS